

Dino Pešut

NEBO NAD ZAGREBOM

Za F. K.

Stojim na rubu vrha zgrade,
Kraja svijeta
I ponovno ga čekam.
S površine grada
Sastrugani
Susreti
I svaki od poznanika.
U potrazi sam za ljudima,
Njihovim mislima.
Sve se velike ljudske tragedije
Mjere
U odbrojavanju
Iščekivanju
Pada zida,
Sante leda
I ostalih zabluda.
Ljudski se život
Mjeri u čekanju.
Sve je ostalo samo
Dekoracija.
U tome se krije
Sva njihova komedija.
Božanska privilegija.
To vidimo mi -
Anđeli.
Ponekad
mala djeca,
i nešto pijanaca,
romantika.
Od ovog svijeta,
Kažnjenička bojna,
Klub vječnih početnika.
No tko još njima išta vjeruje?
Još do jučer bilo je vrijeme

Instagram gurua i
Samoprozvanih pobjednika.
Čekam njega,
Najgoreg učenika.
Dolazi ovamo da
Puši, pije i ponekad plače.
Potonje ne više prečesto.
Pušta pjesme potihoo.
Ljudi na vrhu zgrada
Me čine nervoznima,
Čak i kad su suviše narcisoidni
Da bi i pomislili skočiti.
Poput njega.
Napokon stiže,
Izda me osmjeh.
Napokon vidim
I nešto boje.
Dosadno mi je,
Pomisli,
Kao i svaki dan.
Volio bih opet biti
Mlad i glup,
Pomisli.
Iako je poprilično mlad
I ne toliko pametan koliko se uvjerio.
I onda misli umuknu.
Sjednem pored njega
Opresno.
Za svaki slučaj.
Nitko ne treba biti sam
Na kraju dana,
Svijeta
Ili života.
Kako si je već tko odabrao.

Nisam ništa radio,
Okrivi se.
Gledao sam serije
I YouTube klipove
Masturbirao,
Kako predvidljivo.
Volio bih nešto iz ovoga naučiti,
Nešto novo,
Razviti
Neki talent, vještinu,
Neobičnu opsesiju.
Pročitati svu avangardnu poeziju,
Maštati revoluciju.
Jer tako je naučio da se ponaša u krizi,
Da živote spašavaju velike misli,
Da u katastrofama,
Umjetnici moraju postati političarima.
Potom ponovno šuti
U sebi.
Dotaknuo bih njegovu ruku.
Slina, sperma i suze
Sve slane tekućine
Sve na isto slovo
Pomisli.
Možda je i to neka pjesma.
I kaže si -
Zapiši!
Brže -
On zaboravi.
Ja, umjesto njega,
Pamtim njegove misli.
Dao bih cijelu vječnost,
Sve vrijeme koje mi stoji na raspolaganju
Za samo malo više te ljudske hrabrosti.
Potom ponavlja imena.
Mirna
Jonas
Benny
Katarina
Željko
Draško
Lada
I Ana.
Ovaj put,

Ne spominje
Fabijana.
Igor
Josipa
Adrian
I Aleksandra.
Već znam,
Popis odgođenih poziva.
Ja imena svojih prijatelja ne znam,
Samo njihova umorna lica
I pogled prepoznavanja.
To je tužna sudbina
Svih palih anđela.
Pljune.
I čekamo da se slina
Umjesto njega
Susretne s betonom.
Za dlaku zaobiđe
Glavu jedne gospođe.
Mala poplava adrenalina,
Dječaćka uspomena.
Mrzim katastrofe
Prizna si
Jer su okrutne
prema pederima i pjesnicima
Osobito ako su stiješnjeni
U istom tijelu
Pomisli poetično,
Da ne kažem patetično.
Mrzim katastrofe
Jer preferiraju proroke
Profitere patnje
Da nadoknade sve propuštene prilike
Za moralne i ekonomske
Prodike.
Misli, uvjerava se
Iako zna da će pisati,
Dijeliti svoje zaključke
Zarađivati sitno
Na istome.
Mrzim katastrofe
Jer stvaraju tiranine.
Mrzim katastrofe
Jer su jezivo

Dosadne.
A ja samo želim biti
Mlad i glup,
Još uvijek zaljubljen
U svaku svoju ideju.
Želim da mi je dom
Ponovno mjesto
Kojem se vraćam
A ne zatvorska ćelija.
To je za stare, onemoćale
Bolesne,
Uzdahne.
Nedostaju mi lica
Mojih prijateljica,
Pokoja napeta stražnjica,
Obris uskih traperica.
Popiti piće iz tuđih čaša.
Popišati se iza čoška
Na putu do diska.
Dosta,
Opomene se,
Ne želim biti patetičan.
Radije šutnja.
I meni je bio zabavniji svijet od prije.
Kada sam ga pratio
U velike gradove
I malene noćne klubove,
Umorno se gegali velikim alejama
Dok sam ga gledao kako nemirno spava
U nenapravljenim krevetima.
I meni nedostaje svijet od prije
Kada se sve,
Na koju godinu, učinilo samo malo bolje.
I meni nedostaje svijet od prije
Kada sam na tren mogao
Zaboraviti da sam svjedok,
Urednik enciklopedije ljudske patnje.
Između, ispod nas,
Ništa se ne događa.
Dosada i odgoda,
Sada
Dvije su vladarice
Vremena.
Zagrlim njegova ramena.

Lelujamo na vjetru,
U sasvim novoj samoći
Blagoj tišini,
Čaši vina.
Dosta mi je života
Svedenog na nekoliko
Prioriteta.
Zaključiti.
On šuti.
On čeka
Nekoliko poruka,
Odgovora.
Pristao bi i na par
Emotikona,
Krizna su vremena.
Vrijeme je najsporije
Kada se baš
Ništa
I baš nikoga
Više
Ne čeka.
Prazno kao priča bez pouka
Ili barem komičnog *punčlajna*.
Ja čekam.
Ja odgađam.
On me ne može vidjeti.
Ne može moj zagrljaj osjetiti.
Ne može znati da je voljen.
On voli drugoga.
Budala je zaljubljena.
Umjesto da pokaže svijetu
Koliko je snažan,
intelektualno superioran
I inspirativan,
On čeka mali znak pažnje
Da se oglasi ekran
Mobitela.
Umjesto da uči velike lekcije
Iz ove tragedije
On broji propale erekcije.
Umjesto da postane Pitija,
On mašta nekoliko
Zagrljaja.
I kad bih mogao,

Rekao bih mu,
Ne brini,
Duboko diši,
Ionako samo pokušavaš
Preživjeti.
Sve već znaš što te čeka,
Veća tragedija,
Nova recesija,
Diktatori
I lešinari straha,
Ljudska patnja
Ponovno samo statistika.
Novine su već sada samo
Zbir stranica crnih kronika.
Sve si već ovo vidio,
Dijete si epohe,
Epoha je kaotična
Preferira ratove i kolapse
I nepravde,
Pohlepe.
Udahni
Punim plućima
Kao da si ponovno
Mlad i glup
Upogonjen znatiželjama.
Dijete si epohe,
Epoha je sklona urušavanju.
Od vas će očekivati
Da sasvim novi svijet,
Izgradite.
Svoje mladosti i živote
Kao žrtve
Ponovno predate.
I kad bih mogao,
Rekao bih mu,
Ljubav je zadnja spačka,
Pljuska
Davidova pračka
Protiv bilo kojeg nasilnika.
Svejedno da li rata, katastrofa,
Bolesti ili siromaštva.
Ne ostaje ti puno više od
Naivnog zaljubljanja.
Bolje da brojiš dane

Do ponovnog susreta
Nego novog kolapsa
Bankarskog sustava.
Možda me je napokon čuo.
Možda zasvira najbolja pjesma
I kad napisana
A možda je samo dovoljno
Jaka uspomena
Dovoljna
Da ramena
Krenu u smjeru ritma,
Ruke prema zraku,
Ravnodušnom nebu.
Ipak pobjeda
Nad demonima,
Malim apatijama.
Pozdrav svim
Preostalim
Romanticima.
Eto stiže i poruka
Zadnja žudnja
Jednostavnog pitanja
Kako si?
Prostor se ponovno puni mislima
Nerealističnim
I nepristojnim
Maštarjama.
Mojim malim porazima,
Propastima.
Ako neko dijete pogleda,
Pod pravim uglom,
Na krovu jedne zgrade
Vidjet će podignute ruke
I par slomljenih krila,
Na nebu iznad Zagreba,
Berlina,
Beograda,
Siska
Ili Las Vegasa.
Nismo sami.
Ipak ima nade,
plesa
Na podjima
Diska Apokalipsa.